

יום ד', ט' בניסן תשע"ז (05 באפריל)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978



היום, ט' בניסן בשנת תשכ"ט, נפטר הרב אריה לוי, הנודע כ"אבי האסירים".



[המאמר הנ"ל מתוך ספרו של שמחה רז על חייו ומעשיו של ר' אריה, "איש צדיק היה".]

הרב אריה לוי (ו' בניסן ה'תרמ"ה (1885) - ט' בניסן ה'תשכ"ט (1969).

ר' אריה כיהן כמשגיח בתלמוד תורה עץ חיים בירושלים. היה ידוע כבעל חסד, נודע בכינויו "רב האסירים" מפני שהיה נוהג במשך כ-25 שנה, כבר בתקופת המנדט הבריטי, ללכת רגלית בכל שבת לבקר את אסירים בבתי הכלא, לעודד את רוחם ולכתוב להם מכתבים. בפרט, נודעו ביקוריו אצל אסירי המחתרות ועולי הגרדום. הוא ביקר בקביעות גם בבית החולים למצורעים על מנת לעודד את יושביו.

מידותיו הטובות ומעשי החסד הרבים שעשה היו למושא לסיפורים רבים על פועלו ובזכותם היה נערץ על חלקים נרחבים בציבור. את האסירים הפוליטיים היו השלטונות הבריטיים משכנים יחד עם האסירים הפליליים. וכך, בתא שנועד לאכלס כ-20 איש היו משוכנים כ-40 אסירים וביניהם רוצחים, אנסים וגנבים, יחד עם לוחמי חירות. בכל תא מונה אחד האסירים כ"מוכתר". כשבא ר' אריה לפקוד את האסירים לא היה מפלה בין אסיר לאסיר והיה לוחץ ידו של כל אחד מהם.

עם האסירים הפליליים נמנה גם יונה מ. אשר נידון למאסר עולם על שרצח לאור השמש במו ידיו, את אשתו, כשהיא מהלכת יחד עם תינוקם בחוצות ירושלים...

סיפור "מוכתר" האסירים משה סגל: "הדבר היה באחת השבתות בשנת תרצ"ט (1939) ואני רואה את רבנו לוחץ את ידו של אותו רוצח, אף שואל לשלומו ומאזין לשיחו. ואותו אסיר - מגושם היה, ולא ניתן היה להעלות שיש בו מצלם אלוקים. נדהמתי והרהרתי אחר מידותיו של ר' אריה המפריז באהבתו הבלתי מסויגת לזולת ולו יהי זה רוצח אשתו - אם ילדיו...

"למחרת השבת, בהיותי מסיר את התפילין מעל לראשי ומקפל טליתי, ניגש אלי אותו אסיר, יונה מ., ובקשני כי אשאל לו תשמישי הקדושה שבידי. פקפקתי - הראוי ויאה שיהא אותו אדם שידי מגואלות בדם נקיים, שיעטר עצמו בטלית ותפילין? לאחר שהפציר בי, נענית לבקשתו. התייחד לו אותו אסיר בפינת החדר, עטף עצמו בטלית, עיטר ראשו וידו בתפילין, והחל למלמל מתוך הסידור שנתתי בידיו.

נגשו אלי כמה מהאסירים הפליליים, שהיו משוכנים באותו תא, ובקשו את רשותי כ"מוכתר", לעשות שפטים באותו רוצח על ש'מלגלג הוא בקדושי האומה. "ממתי מניח זה תפילין ומתפלל? אין זה אלא שמתכוון הוא ללעוג לאותם דתיים שבכל, והא-ראיה, שהניח בזדון 'תפילין של יד', על ידו הימנית במקום על ידו השמאלית - כדין [מלבד לאיטרי יד, כמוני... מג]..." **וזאת לדעת:** הפושעים הפליליים

"א-ל נְקָמוֹת ה' א-ל נְקָמוֹת הוֹפִיעַ."

מתוך פרק התהלים [צ"ד] שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **רביעי** בשבת בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום טוב ונעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לפדיון נפשם של נעדרי וכלואי ישראל, ורפואתם השלמה לכל חולי ונפגעי ישראל

יום ד', ט' בניסן תשע"ז (05 באפריל)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

נוהגים היו בחוסר סובלנות לזולת ועל כן ביקשו את הסכמתי להענשת חברים, שהרי בכלא, על פי ה"מוכתר" ישק דבר.

"ידעתי כי פושעים אלה מסוגלים לכל, ועל כן השבתי להם כי אחקור בדבר ואודיעם החלטתי. הזמנתי את יונה מ. לשיחה בארבע עינים ושאלתיו מדוע הניח התפילין שלא כדין? השיב לי אותו אסיר בהתרגשות רבה: 'אתה מבין, לאחר ביקורו של ר' אריה הרהרתי כל אותו יום במעשי והתחרטתי על פשעי. אף הרגשתי צורך נפשי להתפלל, אולם הכיצד אוכל להניח תפילין קדושים על יד טמאה.. והרי ידי זו, השמאלית שפכה דם.. אך ידי זו, הימנית, טהורה היא'..."

"אותה שעה הבנתי כוחו ודרכו של רבנו, שהיה מעלה ניצוצות הנפש הנתונים ברמץ..."

ועוד מסופר על הרב אריה לוי:

כולנו זוכרים את לטיפותיו של הרב, כיצד היה מחזיק בידו של מי שביקרו ומלטפה. באותה שעה דומה היה כאילו זרמים חשמליים חולפים בגופך וכיצד אהבתו של הרב חודרת בכל נימי נשמתך. באחת השבתות, ניגש אחד האסירים לרב והודיעו, כי נשבע שמכאן ואילך לא יעשן סיגריות בשבת. שאלו הרב לפשר הדבר והאסיר סיפר לו כי באותו בוקר, עת ניגש אליו הרב, בירכו בברכת "שבת שלום" וליטף כדרכו את ידו האחת, היתה ידו האחרת מחזיקה בסיגריה. וכך אמר האסיר: "אותה שבת שבקרתני וברכתני בברכת 'שבת שלום' כשחיוך נלבב על פניך וליטפת את ידי בעדנה כזאת, אותה שעה החזקתי בידי השניה מאחורי גווי סיגריה דולקת [והרב לא חש בכך? מג]. ומה אומר לך רבי, אותה שעה הרגשתי כאילו הסיגריה צורבת את כל בשרי. כלום ייתכן, אמרתי בליבי, שהרב ילטפני בידי ומחייה את נשמת, בעוד ידי האחרת מחזקת בסיגריה דולקת בעצם יום השבת? אותו רגע נשבעתי שלא אהיה מעשן בשבת לעולם..."

[מקור]

"א-ל נְקֻמוֹת ה' א-ל נְקֻמוֹת הוֹפִיעַ."

מתוך פרק התהלים [צ"ד] שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום רביעי בשבת בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום טוב ונעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לפדיון נפשם של נעדרי וכלואי ישראל, ורפואתם השלמה לכל חולי ונפגעי ישראל